

NEDĚLE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ, CYKLUS A

ÚVOD SETKÁNÍ

Píseň

Modlitba

SPOLEČNÉ ČTENÍ A NASLOUCHÁNÍ PÍSMU

Evangelium podle Jana (20,1-9)

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

CHVÍLE TÍCHA

Zkusme v tichu srdce naslouchat a ptát se: „Co mi chceš, Bože, dnes ukázat? Co si z těchto slov mám odnést?“

SDÍLENÍ A NASLOUCHÁNÍ SOBĚ NAVZÁJEM

Sdílení probíhá synodálním způsobem ve třech kolech:

1. kolo (osobní sdílení):

Každý má prostor bez přerušení krátce říct, co se ho dotklo nebo co v něm během setkání zaznělo, ostatní pouze naslouchají.

2. kolo (naslouchání druhým):

Sdílíme, co nás oslovilo ve slovech ostatních, co jsme objevili nebo přijali, a učíme se slyšet Boha i skrze druhé.

3. kolo (společné rozlišování):

Společně hledáme, kam nás Bůh jako skupinu zve a jaký konkrétní krok můžeme udělat v dalším týdnu.

KREATIVNÍ AKTIVITA – ODVALENÝ KÁMEN

Příprava

Doprostřed prostoru připravte větší kámen (nebo jeho symbol) a vedle něj zapálenou svíčku jako znamení Kristova života a světla. Připravte malé papírky a tužky.

Průběh

Vedoucí krátce uvede aktivitu: Ježíšův hrob byl uzavřen kamenem, ale Bůh jej odvalil a přinesl nový život. I v našem životě mohou být věci, které působí jako konec nebo beznaděj – a přesto do nich Bůh přináší naději.

Každý dostane papírek a chvíli ticha. Může napsat:

- kde potřebuji nový život
- kde potřebuji naději
- co chci svěřit Bohu

Papírky účastníci položí pod kámen. Poté společně kámen odvalte a papírky přesuňte ke svíčce jako znamení, že Bůh přináší světlo a nový život.

ZAMYŠLENÍ

Středobod naší víry a jádro naší naděje jsou pevně ukotveny v Kristově vzkříšení. Při pozorné četbě evangelií si uvědomujeme, že toto tajemství je překvapivé nejen proto, že jeden člověk – Syn Boží – vstal z mrtvých, ale také kvůli způsobu, jakým se k tomu rozhodl. Ježíšovo vzkříšení totiž není okázalým triumfem, není pomstou ani odplatou jeho nepřátelům. Je to úžasné svědectví o tom, jak láska dokáže povstat po velké porážce a pokračovat ve své nezadržitelné cestě.

Když se zvedáme po nějakém zranění způsobeném jinými, často je naší první reakcí hněv, touha někomu oplatit to, co jsme utrpěli. Zmrtvýchvstalý (Ježíš) tak nereaguje. Po svém vystoupení z podsvětí se Ježíš nijak nemstí. Nevrací se prostřednictvím mocných gest, ale s mírností projevuje radost z lásky, která je větší než jakékoli zranění a silnější než jakákoli zrada.

Vzkříšený (Ježíš) necítí žádnou potřebu zdůrazňovat nebo potvrzovat svou nadřazenost. Zjevuje se svým přátelům – učedníkům – a činí tak s velkou diskretností, aniž by si vynucoval jejich schopnost přijetí. Jeho jediným přáním je vrátit se do společenství s nimi a pomoci jim překonat pocit viny. Vidíme to velmi dobře ve večeradle, kde se Pán zjevuje svým přátelům uzavřeným ve strachu. Je to okamžik, který vyjadřuje mimořádnou sílu: Ježíš, poté co sestoupil do hlubin smrti, aby osvobodil ty, kteří v ní byli uvězněni, vstupuje do uzavřené místnosti lidí ochromených strachem a přináší dar, ve který by se nikdo neodvážil doufat: pokoj.

Jeho pozdrav je prostý, téměř obyčejný: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Ale je doprovázen gestem tak krásným, že je téměř nepatřičné: Ježíš ukazuje učedníkům své ruce a bok se stopami utrpení. Proč ukazovat rány právě před těmi, kteří ho v těch dramatických hodinách zapřeli a opustili? Proč neskryt ty stopy bolesti a zabránit tak opětovnému otevření ran způsobených zahanbením?

Evangelium však říká, že když učedníci uviděli Pána, zaradovali se (srov. Jan 20,20). Důvod je hluboký: Ježíš se nyní plně smířil se vším, co vytrpěl. Není v něm ani stín zášti. Rány neslouží k výčitkám, ale k potvrzení lásky silnější než jakákoli nevěra. Jsou důkazem toho, že právě v okamžiku našeho selhání se Bůh nestáhl. Nevzdal se nás. Tak se Pán ukazuje nahý a bezbranný. Nežádá, nevydírá. Jeho láska neponižuje; je to pokoj toho, kdo trpěl z lásky a nyní může konečně prohlásit, že to mělo smysl.

My naopak často maskujeme své rány z pýchy nebo ze strachu, že projevíme svou slabost. Říkáme „to nevadí“, „to je už minulost“, ale ve skutečnosti nejsme smíření se zradami, které nás zranily. Někdy raději skrýváme, jak těžké je pro nás odpustit, abychom se neprojevíli jako zranitelní a neriskovali další utrpení. Ježíš tak nečiní. Nabízí své rány jako záruku odpuštění. A ukazuje, že vzkříšení není vymazáním minulosti, ale jejím proměněním v naději na milosrdenství.

Poté Pán opakuje: „Pokoj vám!“ A dodává: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“. Těmito slovy svěruje apoštolům úkol, který není tolik mocí, jako spíše odpovědností: být ve světě nástroji smíření. Jako by říkal: „Kdo jiný než vy, kteří jste zakusili selhání a odpuštění, může zvěstovat milosrdnou Otcovu tvář?“

Ježíš na ně dechne a daruje jim Ducha svatého. Je to tentýž Duch, který ho podporoval v poslušnosti Otci a v lásce až na kříž. Od té chvíle už apoštolové nemohou mlčet o tom, co viděli a slyšeli: že Bůh odpouští, pozvedá, navrací důvěru. To je jádro poslání církve: neovládat ostatní, ale sdělovat radost těch, kteří byli milováni, i když si to nezasloužili. Je to síla, která dala vzniknout a růst křesťanskému společenství: mužům a ženám, kteří objevili krásu návratu k životu, aby jej mohli darovat ostatním.

Draží bratři a sestry, i my jsme posláni. I nám Pán ukazuje své rány a říká: Pokoj vám. Nebojte se ukázat své rány uzdravené milosrdenstvím. Nebojte se přistupovat k těm, kteří jsou uzavřeni ve strachu nebo pocitu viny. Ať dech Ducha svatého učiní i nás svědky tohoto pokoje a této lásky, která je silnější než jakákoli prohra.

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci na Svatopetrském náměstí, 1. 10. 2025

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého Syna...

VÝZVA NA TÝDEN

Udělej tento týden jeden krok k novému životu – začni znovu v něčem, co jsi odložil(a), nebo obnov něco dobrého, co může růst.

